

[Udenrigsministeren]

Senest ved Det europæiske Råds møde i Bremen i begyndelsen af juli spillede situationen i Libanon en fremtrædende rolle. I en erklæring, der blev udsendt fra mødet, gav EF-landene udtryk for deres dybe bekymring over udviklingen i Libanon; de appellerede på denne baggrund til alle parter om at udvise størst mulig tilbageholdenhed og udtrykte deres støtte til præsident Sarkis' bestræbelser på at genskabe fred og sikkerhed i Libanon. Erklæringen blev af det tyske formandskab overgivet til præsident Sarkis og regeringerne i Libanons nabolande, Syrien, Israel og Jordan. De ni EF-lande følger fortsat nøje udviklingen i Libanon med henblik på eventuelt at følge erklæringen fra Det europæiske Råd op.

Til *økonomiministeren* (10/8 78) af:

Glistrup (FP):

»Hvorfor og i hvilket omfang opretholdes begrænsninger for privat lånoptagelse i udlandet?«

(Spm. nr. 1114).

Begrundelse.

Finanstidende skrev den 21. juli 1978: Rederiforeningen af 1895, hvis medlemmer er de rederier, der beskæftiger de mindre fragtskibe, har anmodet handelsministeren om, at der åbnes mulighed for optagelse af udlands-lån til finansiering af rederiernes likviditetsunderskud.

Resultatet af henvendelsen var negativt, idet man ikke fandt det muligt at åbne for optagelse af driftslån i udlandet, bl. a. under hensyn til den afsmittende virkning, en godkendelse for rederierhvervet kunne få på andre erhverv.

Nu var det ikke alene driftsunderskud, der ønskedes finansieret, men lige så meget det likviditetsunderskud, der opstår som følge af betaling af afdrag på finansieringslånene. For så vidt angår denne finansiering er der vel snarere tale om en art omprioritering.

Rederierne er altså henvist til at søge denne finansiering hos de danske pengeinstitutter, og her er lånemulighederne stærkt begrænsede som følge af låneloftet. Opnår rederierne endelig tilsagn om lån, er det til en rente, som ligger langt over den, der kan lånes til i udlandet. I forhold til udenlandske

konkurrenter har de således højere kapitalomkostninger, højere afgifter til staten og naturligvis højere lønninger. Og det er værd at bemærke, at hvad de anmodede om, var ikke statsgaranti eller statsstøtte; de ønskede blot en lempelse af lånemulighederne mod sikkerhed tilvejebragt af den enkelte låntager.

Men regeringen ville altså ikke acceptere en sådan ændring af praksis for optagelse af lån. Det ville ellers have været en stor hjælp for mange rederier og ville ikke have kostet samfundet en krone, men tværtimod have medvirket til en bedre indtjening for erhvervet.

Derimod er regeringen indstillet på at støtte værftsindustrien ved at forære skibe væk til udviklingslande.

Regeringen har således bevilget 20 mill. kr. til Sudan til delvis betaling af to fragtskibe fra B & W. Herudover har regeringen accepteret at stille statsgaranti for lån til finansiering af den resterende del af købesummen eller ca. 150 mill. kr. Lånet skal ydes til en meget lav rente og med en ret lang afviklingstid.

På den måde sikrer man beskæftigelsen for arbejdere på B & W for en periode på knap et år, men samtidig påføres bl. a. danske rederier en ubillig konkurrence fra udenlandske skibe, som kan drives med lave omkostninger på grund af støtte fra danske skatteborgere. Det kan blive vanskeligt for den danske regering at protestere mod andre landes vidtgående subsidiepolitik på værftsområdet, når vi selv medvirker til den form for handel med udviklingslandene.

Medens det er umiddelbart forståeligt, at samfundet må afvise planer, hvorved andre end låntagerne skal bære kurstabsrisikoen – som for eksempel i Haunstrup Clemmensens idé af 7. august 1978 om, at Kreditforeningen Danmarks medlemmer med deres generelle reservefond skulle yde tilskud til helt andre låntagere – kan der ikke være nogen som helst rimelighed i, at den, der selv er rede til at bære sin kursrisiko, også får lov til at satse på at udnytte de meget billigere lånerenter på det udenlandske pengemarked. Nationalbankdirektør Hoffmeyers bekymringer om, at pengene går til de rigtige formål, forekommer teoretiske og verdensfjerne, da penge jo ikke er øremærkede. Dertil kommer, at et lån til en mand, der køber en lystbåd eller foretager noget andet, som forekommer soci-